

Δεν μπορώ να ξεχάσω...

/ [Γενικά](#)

pink rose smiley

Εικόνα από: [We Heart It](#)

Πέρασαν χρόνια που δεν είσαι κοντά μας, αλλά ακούω τη φωνή σου κάθε μέρα....

«Παιδί μου τίποτα δεν θα πετάς, ούτε ψίχουλο, είναι αμαρτία. Θα κάνεις το σταυρό σου και θα λες «σε ευχαριστώ Θεέ μου που σήμερα το πιάτο μου είναι γεμάτο» και να φιλάς το ψωμί που κρατάς στα χέρια σου, ναι να το φιλάς, γιατί είναι ευλογημένο.

Εμείς τα παιδιά της κατοχής στερηθήκαμε πολλά, πεινάσαμε, πεινάσαμε πολύ, είπαμε «το ψωμί ψωμάκι» τρώγαμε ακόμα και τις πέτρες, το χιόνι με τις χούφτες για να χορτάσουμε, και η γιαγιά σου μας έλεγε από νωρίς «άιντε ώρα για ύπνο» μπας και ξεχάσουμε την πείνα μας.

Μάτια γιατί δεν μας έπαιρνε ο ύπνος, η πείνα είχε το πάνω χέρι στη ζωή μας. Η

λέξη που είχα μισησει στη ζωή μου ήταν «πεινάω» γιατί την έπαιρνε ο αέρας και στην κάρφωνε στην καρδιά.

Οι άνθρωποι στην κατοχή, μέρα με τη μέρα μόνο κόκκαλα είχαν επάνω τους και από την πείνα έπεφταν κάτω σαν τις μύγες, με ορθάνοιχτα τα μάτια.

Φρίκη!

Ότι «ζωντανό» είχαν, το έφαγαν κλαίγοντας με λυγμούς, αλλά τι να έκαναν οι δόλιοι, αφού πεινούσαν;

Στην τσέπη μας είχαμε αραιά και που, ένα χαρούπι και το μασουλάγαμε σαν λιχουδιά με τις ώρες ξανά και ξανά.

Το κρύο τσουχτερό, εμείς στο χωριό καίγαμε και κανένα ξύλο, αλλά στην πόλη ο κόσμος υπέφερε, μαρτύρησε μέχρι να βγει η ψυχή του.

Οι γερμαναράδες έτρωγαν του καλού καιρού, του σκασμού, «πανάθεμα τους», τους κόπους μας και τον ιδρώτα που είχαμε ποτίσει τα χωράφια μας ... τη γη μας.

Τα ρήμαξαν όλα!

Έξω από τα μαγαζιά που έτρωγαν οι κατακτητές, τα σκουπίδια ήταν γεμάτα αποφάγια.

Οι Έλληνες πεινασμένοι, νεκροζώντανοι, τυλιγμένοι με τσουβάλια και παλιοεφημερίδες κατάστηθα, για να γλυτώσουν από την παγωνιά που τους περόνιαζε ίσαμε το κόκκαλο, έσερναν το βήμα τους κατά τα σκουπίδια.

Έφαχναν μέσα στα σιχαμένα αποφάγια τους, και έδιναν μάχες απελπισίας για επιβίωση μεταξύ τους σώμα με σώμα, για καμιά πατατόφλουδα, για ένα κρεμυδόφυλλο, για στυμμένες αδειανές λεμονόκουπες...

Ελεεινά αποφάγια!

Το μισούσαν αυτό που έτρωγαν οι Έλληνες, τους φαρμάκωναν αυτά τα αποφάγια από το πιάτο του κατακτητή της Πατρίδος τους, αλλά τι να έκαναν οι άνθρωποι, αφού πεινούσαν;

Δεν μπορώ να ξεχάσω τις ατέλειωτες ουρές έξω από τους φούρνους, άνθρωποι σκελετωμένοι με λυπημένα χλωμά πρόσωπα, και σκυφτά κεφάλια, ανήμποροι, να περιμένουν ώρες και ώρες υπομονετικά για τριάντα δράμια αλεύρι, ακούς παιδί μου τριάντα δράμια!

«Φωτιά να τους κάψει όπως μας έκαψαν και μας αφάνησαν...»

Κάποτε έδιναν λίγο ψωμάκι με το δελτίο, αλλά σχεδόν ποτέ δεν πρόκαμες να το πας σπίτι , γιατί κάποιος πιο πεινασμένος από σένα, στο άρπαζε στα μισά του δρόμου και εσύ δεν είχες δυνάμεις να τον κυνηγήσεις, απλά έβλεπες τη ζωή σου να μικραίνει και να τελειώνει γρηγορότερα.

Ζωή ήταν αυτή;

Όλοι παρακαλούσαν το Θεό να τους πάρει μια ώρα αρχύτερα κοντά του.

Νοικοκυραίοι άνθρωποι να τρώνε σκουπίδια;

Παιδιά να μην μπορούν να βυζάξουν γάλα από το στήθος της μάνας τους, γιατί είχε στερέψει από την πείνα;»

Και εδώ θυμάμαι πως κόμπιασες και βούρκωσες μητέρα...

Δυστυχώς θα τα βλέπεις κι εσύ από ψηλά, ζούμε μητέρα μια νέα κατοχή, ίσως πολύ χειρότερη από αυτή που έζησες εσύ σαν παιδί, γιατί ο εχθρός είναι «από μέσα», μας μισεί και είναι «έλληνας...»

«Έλληνες ψηλά τις καρδιές!»

Έλληνες, απάνω απ' όλα η Ελλάδα!»

Απόσπασμα από το ανακοινωθέν της (27 Απριλίου 1941)

Μέλια.

Πηγή: oikohouse.wordpress.com